

Thomas Korsgaards “Hastetilfælde”: Skammen forsvinder, når jeg læser litteratur

Thomas Korsgaards "Hastetilfælde" kredser om depression, instant skriveblokada, indlæggelser på psykiatriske afdelinger, ind og ud igen og så tilbage i tilfældige jobs i ren pengenød. Det har ikke været så nemt, som det kan se ud midt i den sproglige lette tone, der karakteriserer ham. Foto: Ib Helles Olesen.

ISABELLA MIEHE-RENARD

Litteraturredaktør

01.03.2025

BØGER // ANMELDELSE – Jeg vil helst ikke gå amok i ren læserglæde over Thomas Korsgaards *Hastetilfælde*. Men stilen er så ren og ret suveræn i beskrivelsen af en *underdog*, der er lykkedes at få sit potentiale forløst, så hvorfor lægge låg på? spørger litteraturredaktør Isabella Miehe-Renard.

Hastetilfælde

Forfatter: Thomas Korsgaard

Forlag: Lindhardt og Ringhof

Udkom d. 28. februar 2025.

Der er vel næppe noget, der haster mere, end når et bogforlag opdager potentialet i en ny og ukendt forfatters tekster og skriver til ham i et auto-mailsvar: Ring til os, hvis

det er et “hastetilfælde”. Som den 19-årige Thomas Korsgaard så fluks gjorde. Og heraf kommer denne bogs titel.

Hans allerførste udgivelse kom ud i 2017 med titlen *Hvis der skulle komme et menneske forbi*, manden kan noget med *catchy* titler.

Senere, men også hurtigt efter, nemlig allerede i 2018 udkom *En dag vil vi grine af det*, og igen fik vi læsere flere fortællinger om drengen Tues (problematiske) opvækst på en gård i i den lille flække Nørre Ørum. For tre år siden udkom så slutningen på trilogien: *Man skulle nok have været der*, der endda resulterede i boghandlernes berømte (måske mest af alt en salgspris): De Gyldne Laurbær.

“Thomas Korsgaard er, tak for det, blottet for selvfedme eller *starstrucked* over sin foreløbige succes

Jeg må indrømme, jeg undervejs er blevet fan. Læst samtlige bøger. Er ret imponeret over hans spændvidde, forfatterskabets *alsidighed*. Først romaner, så en novellesamling og så en sjov og småcrazy børnebog. Materialet holder i mine læserøjne overraskende trods hastigheden. Man kan godt blive lettere forpustet, når alting sådan haster for Korsgaard. I øvrigt har Det Kongelige Teater netop anvendt hans børnebog og fortællingen “For højt, for vildt og for meget” til teatrets vinterballet for børn. Ja, ja med succes igen, ifølge balletanmelderne.

Han fylder kun 30 år denne måned. Nærmest retorisk og med typisk skepsis fristes man til at spørge: hvad kan manden ikke lykkes med?

Hastetilfælde ser tilbage på 10 år som skrivende menneske

I nyudgivelsen *Hastetilfælde* får vi forklaringer og baggrund om hans vej til bøgernes verden. Hvorfor blev boglæsning hans omdrejningspunkt? Jeg kan ikke vide, om det er forlaget Lindhardt og Ringhof, der har foreslået denne idé som næste projekt. Det er i hvert fald ret tidligt efter en kun 10-årig karriere bag sig som skrivende. Modigt endda? Og dog. Så højtideligt skal vi måske ikke ligefrem anse genren.

Hastetilfælde

ESSAYS

Thomas Korsgaard

Dog er der flere eksempler på, at denne slags bøger udkommer efter en lang forfatterkarriere. Den columbianske nobelprismodtager Gabriel Garcia Marquez (måske mit største litterære idol), skrev først om sin egen nøgle til læsningen i erindringsbogen *At leve for at fortælle* hele 38 år efter sin debut. Vores egen Suzanne Brøgger tog os med tilbage med inspirerende historier om de forfattere, kunstnere og musikere, der dannede hende. Det var først, da hun sidste år fyldte 80 i bogen *På væggen*.

Thomas Korsgaard er, tak for det, blottet for selvfedme eller *starstrucked* over sin foreløbige succes. Det er også tydeligt, når man læser *Hastetilfælde*. Han fortæller i disse 16 korte essays om sin vej (jeg nægter simpelthen at kalde det for hans litterære rejse) med klædelig ydmyghed og selvironi. Jeg har skreget af grin undervejs i min læsning. Andre gange blevet meget rørt over hjertebloodet. Korte beskrivelser af depression, *instant* skriveblokade, indlæggelser på psykiatriske afdelinger, ind og ud igen og så tilbage i tilfældige jobs i ren penge nød. Det har ikke været så nemt, som det kan se ud midt i den sproglige lette tone, der karakteriserer ham.

Hvad er det, han kan? Den måske væsentligste historie er om hans møde med den første voksenbog, han relaterer til. Et essay med den simple enkle titel *En gave*. Det handler om en gave fra venindens mor:

“Tusind tak, sagde jeg med for meget lykke i stemmen, fordi jeg ikke ville lyde utaknemmelig, det værste, man kan være, hvor jeg kommer fra”, siger han under åbningen af gavepapiret.

“Han græder af skam og af frygt og regner med tæsk fra faren som sædvanlig

Den unge 16-årige Korsgaard spejlede sig så inderligt i gaven, i romanen, så han faktisk måtte lægge bogen væk. Det var franske Edouard Louis' debutroman. En jævnaldrende, han aldrig havde hørt eller læst om.

“Mens jeg læste, fejede ordene en del af skammen væk foran mig. Skammen over at føle smerte over det, når der var så mange andre, der havde haft det langt værre”.

Det er både rørende som medlæser og så genkendeligt, denne første og til tider næsten chokerende overraskelse, når et møde med et litterært værk vækker ens

stærke følelser. Øjeblikket, hvor man indser, at man ikke er alene i livets (indimellem) rå vilkår og genvordigheder eller bare forvirring.

I mødet med Korsgaards talent får man både *tears and laughter*, det hele fortalt med herlige humoristiske twists. Dog med en vis nøgternhed. Foto: Petra Kleis.

Bogens allerførste essay er også vigtigt. Medrivende. Hvordan kan en dødssyg grå og solbleget bunke postomdelte tilbudsaviser, omdelt med travl postbus, langt ude på landet, ende med at være skæbnesvanger?

I den bunke lå intet mindre end, nogle af os husker den nok, Gyldendals Bogklubs omdelte brochure med ordlyden: “Få tre bøger for ni kroner.”

Drengen, den dengang kun 10-årige Thomas, spæner op på sit værelse og finder sine gemte mønter. Nu ser han en uventet chance for noget så sjældent som nyt læsestof i barndomshjemmet. Men men men, den 10-årige drenge anede ikke, hvad hans indsendte kupon egentlig betød. (Husker det, jeg kendte heller ikke konsekvensen!).

“Hvordan formulerer man et brev til kommunen som knap 14-årig? Man ser TV i timevis og noterer samtlige ord ned, man ikke forstår

Nu møder han uventet raseri fra familien. Tænk sig at bestille billige bøger. Fordi hans underskrift betød JA til alle bøger et år frem. I en familie uden penge og et snarligt nedlukket landbrug, så Gyldendals, bøger, nej nej, hvorfor i alverden? Han græder af skam og af frygt og regner med tæsk fra faren som sædvanlig. Her får så vi denne korte scene at læse:

“Dem, sagde min mor, slap øsen ned i gryden og vendte sig om fra komfuret med fugtige øjne. Dem synes jeg eddermame, du skal tage og læse!”.

Det er så kort og smukt fortalt. Ikke smukt i den umiddelbare replik måske, men i eftertanken og den efterfølgende konsekvens, at bøgerne skal læses!

Staves fleksjob egentlig med x?

Lad mig også nævne kapitlet om mødet med fremmedord og anvendte akademiske udtryk til det offentlige. For hvordan formulerer man et brev til kommunen som knap 14-årig? Man ser TV i timevis og noterer samtlige ord ned, man ikke forstår.

De svære ord, tænker han, må jo være vigtige og vægtige. Især når ens nedslidte mor ikke har fået et ja fra kommunen – i ansøgningen om rehabilitering. Undervejs i

kapitlet fik jeg nærmest åndenød. Vil det lykkes ham at finde fremmedord nok og imponere sagsbehandleren?

Læs med:

“Mor, er fleksjob egentlig med x, spurgte jeg”.

Nu spoiler jeg vel, men pointen er så hjerteskrærende. Trods sin ihærdighed, sender drengen aldrig brevet ind.

Nok fordi hans mor slet ikke forstår, men råber: “Kan du aldrig nogensinde længere tale bare en smule normalt? spurgte hun. – Det var sgu da utroligt, som alting efterhånden skal foregå på det forpulede professorsprog”.

Langt senere i *Hastetilfælde* læser vi endnu engang om Korsgaards oplevelse af al litteraturs betydning. Hvorfor denne evige trang til at læse og skrive:

“Jeg skrev i håb om at blive en anden. En der levede et andet liv. I et håb om at finde nogen, der kunne hale mig i land, udstikke mig en fremtid eller i det mindste bare praje mig i en eller anden retning”.

I mødet med Korsgaards talent får man både *tears and laughter*, det hele fortalt med herlige humoristiske twists. Dog med en vis nøgternhed. Også om håbløse øjeblikke og sårbarhed. Jeg vil efter læsningen helst ikke gå amok i ren læserglæde. Men stilen er så ren og ret suveræn i beskrivelsen af en *underdog*, der er lykkedes at få sit potentiale forløst. Eller i hvert fald godt i gang. Som i en H.C. Andersen-fortælling eller i en Charles Dickens-karakter. Store ord fra mig. Men jeg vover, fordi jeg selv føler begejstring, så hvorfor lægge låg på?

Jeg tør nærmest ikke tænke tanken, hvis Gyldendal ikke havde sendt de smarte bogklubshæfter ud med posten. Hele landet rundt.

Klik dig videre til mange flere boganmeldelser [lige her](#).

Lindhardt og Ringhof

Thomas Korsgaard

ISABELLA MIEHE-RENARD

Isabella Miehe-Renard er journalist og forfatter. Hun er tidligere studievært på Kanal 2, TV2, DR1 og DR2. Hun bor i kollektiv i Halsnæs og trives udenfor rampelyset. Tæt på hav og fjord og Danmarks største sø.